

El ?Juan de los pájaros'

À

El Juan González Reina, el "Juan de los pájaros", és un bon amic que viu al Xup des de fa molts anys. Ha estat sempre rebel i un ferm lluitador per la justícia social. Parlar amb ell de la societat andalusa de la postguerra, de la seva militància al PSUC i després al PSAN, de la seva amistat amb en Xirinacs o dels greus dèficits de la transició espanyola és repassar la història recent del nostre país amb algú que l'ha viscut en primera persona.

El Juan va néixer a Estepa (Sevilla) l'octubre del 1932 (el 14 o el 16, no ho sap segur). Fill de Juan i Remedios, feia de jornaler als "cortijos" sevillans, treballant de sol a sol pel menjar, i passant gana; de fet, menjaven les sobres dels "señoritos". Ell sempre diu que no va venir «porqué quiso», com diuen alguns migrants, sinó «porqué no quiso»; no va voler seguir passant gana, patir maltractaments, dormir en pallisses, o no poder rebre educació. Els "señoritos" volien, i segueixen volent, mà d'obra barata i propera. Fart de tot això, marxa de Gilena, amb tren, un dissabte en direcció a Barcelona.

Arriba amb 22 anys a Catalunya, a l'estació de França, un matí que no oblidarà mai: el divendres 6 de juny de 1955, amb una maleteta de cartró. No era tan senzill, però, quedar-se a Catalunya. Explica que la policia duia molts migrants a Montjuïc i que els retornaven al seu lloc d'origen: interessava seguir tenint a prop la mà d'obra barata. S'adreça a uns operaris que estan treballant en les obres del zoològic, perquè els sent que parlen com ell. Els demana on pot anar a treballar al camp, que coneix bé. De fet explica que, tots els migrants d'aquella època, feien el mateix recorregut: començaven treballant al camp, després es passaven a la construcció, i acabaven entrant a la fàbrica. Li recomanen anar a Vic i agafa directament el tren a plaça de Catalunya. La casualitat fa que, a Vic, es trobi amb un municipal que el renya per travessar el carrer quan no podia: és un enteparent seu. L'acull a casa seva on el deixa rentar-se i hi menja. Treballa al camp durant un parell o tres de mesos; dorm en un llit, té roba neta, menja bé i rep un salari. Tot i això, uns familiars seus de Gilena el criden a Manresa: allà hi ha el boom de la construcció i molta feina. El setembre del 1955 arriba a Manresa i fins ara. Aquí hi coneixerà la seva dona, nascuda a Marinaleda. Aquí seguirà lluitant des de diversos àmbits per la justícia social i la llibertat, rebel com sempre.

El Juan, i molts com ell, votarà que sí al referèndum d'octubre vinent. I ho farà perquè sap que és l'única manera d'aconseguir un nou país lliure, solidari, just i pròsper. Exactament pel que ha lluitat des de ben petit, primer a Andalusia i després aquí. Per això!